

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24CoPr/2/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2517203220
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 02. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Dudášová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2022:2517203220.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Andrea Dudášová a sudkýň: JUDr. Ľubica Spálová a JUDr. Eva Behranová v právnej veci žalobcu: MEDICAL GLASS, a.s., so sídlom Agátová 22, Bratislava, IČO: 35 819 651, zastúpený splnomocnenkyňou: DT LEGAL, s.r.o., advokátska kancelária, so sídlom Kvačalova 28, Bratislava, proti žalovanej: M. R., nar. XX.XX.XXXX, bytom R. cesta XXX, M. X. - N., zastúpená advokátom: JUDr. Michal Mudrák, so sídlom Hurbanovo nám. 1, Bratislava, o určenie zodpovednosti za vznik choroby z povolania, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Piešťany č.k. 19Cpr/18/2017-607 zo dňa 22. marca 2021, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

II. Žalovaná **m á n á r o k** voči žalobcovi na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. žalobu, ktorou sa žalobca domáhal určenia, že za škodu spôsobenú žalovanej chorobou z povolania nezodpovedá, zamietol, výrokom II. vo veci vzájomnej žaloby určil, že žalobca je zodpovedný za škodu žalovanej spôsobenú chorobou z povolania - ochorenie kostí, kĺbov, šliach a nervov končatín z dlhodobého, nadmerného a jednostranného zaťaženia podľa lekárskeho posudku o uznaní choroby z povolania zo dňa 01.12.2016 vydaného Univerzitnou nemocnicou v Bratislave, Nemocnica akad. L. Dérera - Klinika pracovného lekárstva a toxikológie, v celom rozsahu, výrokom III. rozhodol, že žalovaná má právo na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %.

2. Napadnutý rozsudok súd prvej inštancie odôvodnil právne aplikáciou ust. § 195 ods. 4 a 5, § 196 ods. 1 - 5, § 178 ods. 1, § 177 ods. 1, § 81 ods. 1 písm. c), § 133 ods. 1 a 4 Zákonníka práce, § 12 ods. 2 písm. b) zák. č. 124/2006 Z.z. o bezpečnosti a ochrane zdravia pri práci a o zmene a doplnení niektorých zákonov, § 195 ods. 1 zák. č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení, § 31a ods. 2 zák. č. 355/2007 Z.z. o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia a doplnení niektorých zákonov, § 255 ods. 1, § 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku.

3. Súd prvej inštancie vychádzal zo skutkových zistení, že žalovaná pracovala u žalobcu na pozícii balička / balička fľaštičiek s dňom nástupu do práce 01.11.2006 až do dňa, kedy dohodou bol pracovný pomer ukončený ku dňu 31.05.2016 z dôvodu, že zamestnanec je dlhodobo nespôsobilý na výkon práce. Žalovaná pracovala u žalobcu takmer 10 rokov, pričom jej práca spočívala počas celého obdobia vo vizuálnej kontrole výrobkov a ich balenia. Pokiaľ ide o pracovnú náplň žalovanej, táto sporná nebola, avšak tvrdenia strán sporu sa líšili v tom, na akých strojoch žalovaná pracovala a s akými bremenami pracovala. Uvedené má súvis s tvrdeniami žalobcu, že žalovaná pracovala len strojoch, na ktorých nebolo zistené prekročenie limitov záťažovosti na neprijateľné polohy končatín. Žalovaná vypovedala,

že na strojoch BZ pracovala od roku 2006, to je od nástupu do práce, ide o pomalšie stroje, ale približne v roku 2011 bola preradená na tie rýchlejšie 3BS. Najskôr pracovala na jednom stroji a potom na dvoch, pamätá si to, lebo v tom čase už bola operovaná a kolegyne ju na tých strojoch museli zastupovať. Z Lekárskej správy zo dňa 05.09.2013 o periodickej lekárskej preventívnej prehliadke vo vzťahu k práci, vyplynulo, že žalovaná uviedla, že od poslednej kontroly nastala zmena v pracovnom zaradení, prešla na BZ sekciu, kde robí s väčšími krabicami - snáď aj 15 kg, občas pociťuje pichanie ako operácii v oblasti karpu na oboch rukách, predtým pri práci na 3BS boli menšie krabice. Z výpovede svedkyne F. A. vyplynulo, že žalovaná najskôr pracovala na BZ a potom ju preradili na tie rýchlejšie 3BS. V období 2013-2016 už pracovala dole na 3BS. Svedkyňa M. F. uviedla, že žalovaná robila na dvoch mašinách, ľahšiu prácu jej nedali. Žalovaná v rokoch 2014 - 2015 pracovala na 3BS strojoch išlo o dva stroje, počas 12 hodinovej zmeny na jednom 300 balíkov, na druhom 180 - 200 balíkov. Z Odborného stanoviska č. PPL/14265/2016 zo dňa 21.11.2016 Regionálneho úradu verejného zdravotníctva súd zistil, že žalovaná pracovala 12 hodinových zmenách, naposledy pracovala na strojoch 3BS. Pôvodne baličky obsluhovali 1 stroj, pred 2,5 rokom začali obsluhovať 2 stroje. Z dokazovania mal súd za preukázané, že žalovaná počas pôsobenia u žalobcu pracovala na oboch typoch strojov - BZ aj 3BS, na ktorých rýchlosť taktu bola vyššia, pričom počas pôsobenia žalovanej u žalobcu prišlo k zvýšeniu normy práce a žalovaná obsluhovala 2 stroje 3BS naraz.

Pokiaľ ide zdravotný stav žalovanej, súd preskúmal predložené lekárske správy, nálezy, ako aj zdravotnú dokumentáciu z obdobia, kedy bola žalovanej uznaná choroba z povolania. Z listinných dôkazov mal súd za preukázané, že žalovaná v čase vzniku Choroby z povolania pracovala iba u žalobcu a po skončení pracovného pomeru už u žiadneho iného zamestnávateľa nepracovala. Posúdenie, či ochorenie žalovanej - syndróm karpálneho tunela, ktoré vzniklo počas trvania pracovného pomeru u žalobcu je chorobou z povolania, je z medicínskeho hľadiska na posúdení špecializovaného pracoviska lekárov s odbornou spôsobilosťou, ktoré vypracuje lekársky posudok o uznaní choroby z povolania, na základe posúdenia zdravotného stavu fyzickej osoby a odborného stanoviska príslušného orgánu verejného zdravotníctva. Zo zdravotnej dokumentácie žalovanej vyplynulo, že na základe potvrdenej diagnózy syndrómu karpálneho tunela (verifikovanej neurologickým aj prístrojovým - elektromyografickým vyšetrením) a hygienickým prieskumom pracoviska, ktorý potvrdil, že pracovné podmienky spĺňajú kritériá ochorenia z dlhodobého nadmerného a jednostranného zaťaženia horných končatín po konzultácii na lekárskom kolektívne KPLaT dňa 01.12.2016 bola priznaná choroba z povolania. V súlade so zákonom bol vykonaný aj prieskum pracoviska, pričom zo záverov Odborného stanoviska č. PPL/14265/2016 zo dňa 21.11.2016 Regionálneho úradu verejného zdravotníctva je zrejmé, že žalovaná pracovala v 12 hodinových zmenách, práca nebola normovaná, pričom prešetrením pracovných podmienok bolo zistené, že z hľadiska lokálnej svalovej záťaže dochádzalo k naplneniu kritérií dlhodobej nadmernej a jednostrannej záťaže svalstva horných končatín. Žalobca uvedené závery špecializovaného pracoviska lekárov s odbornou spôsobilosťou vierohodným spôsobom nespochybnil (okrem námietok spočívajúcich v neprekročení svalovej záťaže a neprijateľných polôh končatín - k uvedenému odôvodnenie bod 56 nižšie), nenavrhol ani nepredložil znalecký posudok, či iný dôkaz, ktorý by závery posudkových lekárov vyvracal, súd preto nemal dôvod sa od záverov Lekárskeho posudku o sťažení spoločenského uplatnenia zo dňa 01.12.2016 vydaného Univerzitnou nemocnicou Bratislava odchýliť. Pokiaľ ide o námietku žalobcu, že žalovaná mala fajčiarsky návyk a fajčenie mohlo ovplyvniť stav ciev s vplyvom na negatívny vývoj jej diagnózy syndrómu karpálneho tunela, tu súd poukazuje na to, že žalovaná bola pre účely posúdenia Choroby z povolania hospitalizovaná, ako vyplynulo z prepúšťacej správy z hospitalizácie od 25.07.2016 do 29.07.2016 Kliniky pracovného lekárstva a toxikológie, ktorá predchádzala vydaniu lekárskeho posudku o priznaní choroby z povolania a z ktorej vyplynulo, že žalovanej bola urobená séria vyšetrení so záverom uznania Choroby z povolania. Z uvedenej správy nevyplynulo, že by u žalovanej fajčiarsky návyk spôsobil alebo výrazne prispel k vzniku Choroby z povolania.

4. Vecne argumentoval súd prvej inštancie tým, že predpoklady úplného alebo čiastočného zbavenia sa zodpovednosti zamestnávateľa sú taxatívne vymedzené. Dôkazné bremeno je na strane zamestnávateľa. Pri úplnej liberácii musí zamestnávateľ preukázať, že jedinou príčinou škody bola skutočnosť, že škoda bola spôsobená tým, že postihnutý zamestnanec svojím zavinením porušil právne predpisy alebo ostatné predpisy na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci, alebo pokyny na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci, hoci s nimi bol riadne a preukázateľne oboznámený a ich znalosť a dodržiavanie sa sústavne vyžadovali a kontrolovali. Žalobca síce deklaroval, že žalovaná porušila svoje povinnosti zamestnanca (k uvedenému odôvodnenie bod 55 nižšie), avšak pokiaľ by bolo možné uvažovať o úplnej liberácii zamestnávateľa je potrebné, aby bola splnená aj podmienka,

že znalosť a dodržiavanie týchto predpisov bolo sústavne vyžadované a kontrolované. Žalobca síce predložil doklad o tom, že žalovaná absolvovala školenia BOZP, čím preukázal znalosť žalovanej o uvedených predpisoch, avšak súdu nepreukázal, že dodržiavanie predpisov bolo sústavne vyžadované a kontrolované. V danom smere nie je možné dodržiavanie a kontrolu predpisov vzťahovať výlučne na žalovanú, ale aj na samotného zamestnávateľa, na všetkých zamestnancov a celé pracovné prostredie, v ktorom žalovaná prácu vykonávala. Svedkyňa F. vypovedala, že nevie o tom, že by sa pri zmene normy práce posudzoval aj dopad na zdravie zamestnancov. Pracovná záťaž sa merala, ale až po odchode žalovanej z práce. K pracovným podmienkam uviedla, že bolo tam veľmi teplo, ľudia aj odpadávali, stalo sa, že chodili sanitky a takto sa robilo celých tých 12 hodín. Svedkyňa A. uviedla, že počas jej pôsobenia u žalobcu sa neposudzovala pracovná záťaž, iba laborantky merali teplotu v tzv. čistých priestoroch, to je miesto kde sa balili fľašky na lieky. Stroje boli umiestnené vo veľkej hale, mimo týchto priestorov. Súd konštatuje, že s uvedenými výpoveďami korešponujú listinné dôkazy predložené žalobcom: Protokol z hodnotenia fyzickej záťaže pri práci č. 01/11/2016 a Protokol z hodnotenia fyzickej záťaže pri práci č. 02/04/2017. Z uvedeného je zrejmé, že žalobca sa zaoberal kontrolou a dodržiavaním právnych predpisov a predpisov na zaistenie BOZP až v novembri roku 2016 a následne v apríli roku 2017. Z osobnej zložky žalovanej súd zistil, že jej súčasťou bola aj žiadosť adresovaná žalobcovi zo dňa 28.05.2015 o vykonanie merania teploty na účely záťaže teplom, žiadosť o sprístupnenie noriem spotreby práce, ďalej výzva na dodržiavanie bezpečnostných prestávok nariadených zdravotnou pracovnou službou zo dňa 14.05.2015. Svedkyne potvrdili, že meranie teploty sa uskutočnilo, kontrolu dodržiavania bezpečnostných prestávok žalobca nepreukázal. Na základe vykonaného dokazovania súd dospel k záveru, že v období od 11/2006, kedy žalovaná nastúpila do práce až do roku 2015 žalobca vôbec nevykonával na pracovisku kontrolu dodržiavania predpisov, úplná liberácia žalobcu zo zodpovednosti za škodu teda neprichádzala do úvahy.

Pokiaľ ide o možnosť čiastočnej liberácie žalobcu podľa § 196 ods. 2 ZP táto prichádza do úvahy len vtedy, ak preukáže, že a) postihnutý zamestnanec porušil svojím zavinením právne predpisy alebo ostatné predpisy, alebo pokyny na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci, hoci s nimi bol riadne a preukázateľne oboznámený, a že toto porušenie bolo jednou z príčin škody, b) jednou z príčin škody bolo, že zamestnanec bol pod vplyvom alkoholu, omamných látok alebo psychotropných látok, c) zamestnancovi vznikla škoda preto, že si počínal v rozpore s obvyklým spôsobom správania sa tak, že je zrejmé, že hoci neporušil právne predpisy alebo ostatné predpisy, alebo pokyny na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci, alebo osobitné predpisy, konal ľahkomyselne a musel si pritom byť vzhľadom na svoju kvalifikáciu a skúsenosti vedomý, že si môže privodiť ujmu na zdraví. Súd sa sústredil na skúmanie splnenia podmienok podľa § 196 ods. 2 písm. a) ZP, keďže žalobca ani netvrdil, ani nepreukazoval čiastočné zbavenie sa zodpovednosti za škodu pod písm. b) a c). Ako súd uviedol vyššie, žalobca preukázal, že žalovaná sa zúčastňovala školení o BOZP, bola teda s predpismi oboznámená. Podľa tvrdenia žalobcu, žalovaná si zavinila Chorobu z povolania sama, lebo neinformovala žalobcu o tom, že trpí zdravotnými ťažkosťami a následne, že jej bol diagnostikovaný syndróm karpálneho tunela. Žalobca tak nemohol žalovanú preradiť na inú prácu, alebo inak riešiť jej pracovné podmienky. Odvolával sa najmä na lekárske posudky pre pracovné účely, z ktorých každoročne opakovane vyplývalo, že žalovaná je spôsobilá na výkon práce, a to až do roku 2013, keď bol zdravotný stav žalovanej vyhodnotený ako zdravotne spôsobilá bez zdvíhania ťažkých bremien s váhou maximum 5 kg. Žalobca uviedol, že žalovaná nepracovala s bremenami ťažšími než 5 kg.

Pokiaľ ide o samotné posudky lekárov vo vzťahu k práci, tieto si súd vyžiadal aj so zdravotnou dokumentáciou, ktorá k nim náleží. Je zrejmé, že z Lekárskej správy zo dňa 13.05.2010 o periodickej lekárskej preventívnej prehliadke vo vzťahu k práci, nevyplynula vo vzťahu ku končatinám žiadna diagnóza. Žalovaná bola hodnotená ako zdravotne spôsobilá. Z Lekárskej správy zo dňa 04.10.2011 o periodickej lekárskej preventívnej prehliadke vo vzťahu k práci, vyplynulo, že žalovaná ide na operáciu syndrómu canalis carpi, čo je uvádzané aj v závere o diagnóze. Z Lekárskej správy zo dňa 27.03.2013 o periodickej lekárskej preventívnej prehliadke vo vzťahu k práci, vyplynulo, že žalovaná trpí syndrómom canalis carpi a je po operácii v 1/2013. Súhrnným znakom lekárskeho správ je to, že žalovaná bola vyšetrená na EKG a z biologického materiálu: moč, zmeraný tlak. Z objektívneho vyšetrenia je ku končatinám uvedené vždy to isté: symetrické, bez deformít, DK venektázie, pulzácie hmatné. Z Lekárskej správy zo dňa 05.09.2013 o periodickej lekárskej preventívnej prehliadke vo vzťahu k práci, vyplynulo, že žalovaná uviedla, že od poslednej kontroly nastala zmena v pracovnom zaradení, prešla na BZ sekciu, kde robí s väčšími krabicami - snáď aj 15 kg, občas pociťuje pichanie ako operácii v oblasti karpu na oboch rukách, predtým pri práci na 3BS boli menšie krabice. Priznáva kolízne vzťahy s nadriadenou, zamestnávateľ neakceptuje zmenu zaradenia, doniesla nález od OL z 28.08.2013. K rukám je uvedené: na karpálnej strane drobné jazvičky, hybnosť a citlivosť bez zjavných patológií. Pacientku skonzultujeme

s pracovným lekárom, t.č. na PN, dohodnuté bez zmeny zaradenia do vyjadrenia pracovného lekára. V závere je však uvedené: zdravotne spôsobilá. Nasledovala preventívna prehliadka zo dňa 16.10.2013, pričom z lekárskej správy je zrejmé, že pacientka pracuje na pozícii baličky s väčšími krabicami, aj 15 kg, pichanie v oblasti karpu ustúpilo, občas pocit opuchnutých rúk, zamestnávateľ zatiaľ neakceptuje zmenu zaradenia, doniesla nález od MUDr. T. plastického chirurga z 09.09.2013, doporučené nepreťažovanie rúk a preradenie na manuálne ľahší typ práce. V závere bola žalobkyňa označená ako zdravotne spôsobilá bez zdvíhania ťažkých bremien s váhou maximum 5 kg. Ten istý záver je obsahom lekárskej správy zo dňa 15.11.2013. Navyše sa v dokumentácii nachádzalo aj potvrdenie prevzatia lekárskeho správy žalovanou, kópia nálezu zo dňa 20.06.2011 od MUDr. A. X., z ktorého vyplýva, že je prítomný nález syndrómu karpálneho tunela, vľavo hraničný nález. Ďalej správy zo dňa 10.11.2011, 14.11.2011 a 21.11.2011 MUDr. T. s inštrukciami: po zákroku ruku mať v závese, nepreťažovať, cvičiť. Zo správy MUDr. T. zo dňa 06.02.2012 vyplýva, že ruku nepreťažovať do 2 mes. od operácie. Zo správy zo dňa 03.01.2013 po ďalšom zákroku je zrejmé, že opätovne je odporúčané ruku mať v závese a kľudový režim. Obsahom sú ďalej výsledkové listy krvných obrazov. Kópia správy MUDr. R. zo dňa 28.08.2013 a MUDr. T. zo dňa 09.09.2013. Po vykonaní dokazovania súd konštatuje, že je nanajvýš zarážajúce, ako mohla byť žalovaná opakovane vyhodnocovaná ako zdravotne spôsobilá, keď pracovným lekárom boli známe zdravotné ťažkosti žalovanej, výslovne uvádzajú diagnózu syndrómu karpálneho tunela a uvádzajú sa aj bremená, ktorá žalovaná popísala ako 15 kg a jej uvedenie, že žalobca preradenie na ľahšiu prácu neakceptoval. Navyše je nepochybné, že pracovným lekárom žalovaná predkladala aj lekárske správy týkajúce sa operácií a odporúčania v pooperačnom období. Bez ohľadu na uvedené, spornou skutočnosťou bolo práve to, či žalobca vedel alebo nevedel o tom, že žalovaná trpí syndrómom karpálneho tunela, resp. či žalovaná svojím konaním porušila povinnosti zamestnanca v tom smere, že neupozornila zamestnávateľa na nevyhovujúce pracovné podmienky, ktoré boli spôsobilé ohroziť jej zdravie a či by porušenie takejto povinnosti mohlo viesť k úplnému alebo čiastočnému zbaveniu sa zodpovednosti zamestnávateľa za škodu.

Podľa ust. § 81 ods. 1 písm. c) ZP medzi povinnosti zamestnanca patrí najmä dodržiavať právne predpisy a ostatné predpisy vzťahujúce sa na prácu ním vykonávanú, ak bol s nimi riadne oboznámený. Takýmito predpismi sú bezpochyby aj predpisy upravujúce bezpečnosť a ochranu zdravia pri práci. Podľa § 12 ods. 2 písm. b) ZoBOZP, zamestnanec je povinný spolupracovať so zamestnávateľom a zástupcom zamestnancov pre bezpečnosť v potrebnom rozsahu tak, aby im umožnil plniť povinnosti na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci a úlohy uložené príslušným inšpektorátom práce alebo orgánom dozoru. Žalobca v konaní tvrdil a preukazoval, že žalovaná počas celého trvania pracovného pomeru neoznámila zamestnávateľovi, že trpí zdravotnými ťažkosťami, následkom čoho tento nemohol vedieť, že pracovné podmienky by mohli privodiť žalovanej chorobu z povolania, alebo jej ju zhoršiť. Nemohol preto žalovanú preradiť na ľahšiu prácu, alebo inú pracovnú pozíciu. Podľa tvrdení žalobcu žalovaná zanedbala svoje povinnosti zamestnanca informovať zamestnávateľa o týchto skutočnostiach, čím si sama zavinila vznik Choroby z povolania. S uvedenými tvrdeniami sa súd nemohol stotožniť. Medzi povinnosti zamestnanca nepatrí (a ani nemôže patriť) povinnosť informovať zamestnávateľa o svojom zdravotnom stave, v opačnom prípade by došlo k zásahu do osobnostnej sféry zamestnanca. Podľa § 178 ods. 1 ZP, zamestnanec je povinný si počínať tak, aby nedochádzalo k ohrozeniu života, zdravia a poškodeniu majetku alebo k jeho zničeniu, ani k bezdôvodnému obohateniu. Ust. § 12 ods. 2 písm. b) ZoBZP ukladá zamestnancovi povinnosť spolupracovať so zamestnávateľom tak, aby im umožnil plniť si povinnosti na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci. Zákon bližšie pojem „spoluprácu“ nešpecifikuje, súd má za to, že uvedenú povinnosť je potrebné vykladať tak, že zamestnanec je povinný poskytovať súčinnosť zamestnávateľovi vždy, keď tento zabezpečuje a kontroluje bezpečnosť a ochranu zdravia pri práci. Nie je však možné vykladať si túto povinnosť extenzívne tak, že zahŕňa aj povinnosť poskytovať informácie o zdravotnom stave osobe. Tu je však potrebné zdôrazniť, že ak žalovaná subjektívne hodnotila pracovné podmienky ako nevyhovujúce, alebo zdravie ohrozujúce, bola povinná na to upozorniť zamestnávateľa v rámci povinnosti predchádzať škodám (§ 178 ods. 1 ZP). Túto povinnosť si však žalovaná splnila. Z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že hoci nebolo povinnosťou žalovanej nahlasovať svoj zdravotný stav zamestnávateľovi, tento o nej vedel a nijakým spôsobom neprispôbil pracovné podmienky žalovanej tak, aby nedochádzalo k zhoršeniu jej diagnózy, ani ju nepreradiť na ľahšiu prácu. Preradením na ľahšiu prácu má súd na mysli prácu, pri ktorej by nedochádzalo k namáhaniu horných končatín, teda odlišnú od pozície balička fľaštičiek. Súd má vedomosť, že žalovaná v priebehu jej pôsobenia u zamestnávateľa zmenila svoje pracovné zaradenie v tom zmysle, že pracovala nielen na strojoch BZ, ale aj na 3BS, avšak takúto zmenu v pracovnom zaradení nemožno považovať za úpravu pracovných podmienok alebo preradenie na ľahší typ práce a už vôbec nie za preradenie na iný typ práce. Žalovaná v konaní vypovedala, že zamestnávateľ

opakovane upozorňovala, že má zdravotné ťažkosti, predkladala lekárske správy a informovala aj o tom, že sa musela podrobiť operáciám na oboch končatinách. Uviedla, že o tom všetkom zamestnávateľ vedel, ale jej problémy ignoroval. Po operácii bola vždy na PN a následne aspoň mesiac na dovolenke, aby sa zotavila, o čom zamestnávateľ vedel, lebo dovolenky jej podpisoval. Tvrdila, že žiadala o ľahšiu prácu, alebo umožnené jej to nebolo. Súd sa nespoľahol len na výpoveď žalovanej, najmä keď žalobca jej tvrdenia poprel s tým, že prvýkrát sa dozvedel o zdravotnom probléme žalovanej až vtedy, keď bola pracovným lekárom posúdená ako nespôsobilá na prácu, pričom následne s ňou bol skončený pracovný pomer. Svedkyňa F. vypovedala, že o diagnóze žalovanej vedeli nadriadení - určite pán E., pani S., pán X., aj všetky asistentky. Jej zdravotné problémy sa nijako neriešili, robiť sa muselo stále. Spomína si, že žalovaná robila aj naďalej na dvoch mašinách, ľahšiu prácu jej nedali. Na otázku odkiaľ vie, že o zdravotných problémoch vedeli aj nadriadení, svedkyňa vypovedala, že chodila na porady, kde sa to riešilo, zúčastňovali sa ich asistentky, predáci (nastavovači), pán X. alebo E., čiže vedúci. Bola raz osobne prítomná, keď žalovaná dávala papierik pánovi X. a chcela tú pomalšiu mašinu ale on jej povedal, že také papieriky mu môže doniesť hocikto. Svedkyňa A. uviedla, že zamestnávateľ vedel o zdravotných problémoch žalovanej, baličky vedeli všetky, majster a vedúci vedeli tiež, majstrom bol pán E. a vedúci bol pán X.. Majster a vedúci nie je totožná pozícia. Na otázku odkiaľ vedela, že o tom vedeli aj nadriadení uviedla, že nadriadení mávali porady aj s asistentkami a tam sa to prejednávalo. Ona sa porád nezúčastňovala. Keď pracovala vedľa žalovanej, tak počula ako sa o tom rozpráva s pánom E., ale do detailov ich nepočúvala. Žalovaná išla na PN, bola na operácii a potom sa vrátila do práce, pokiaľ vie, tak ľahšiu prácu jej neponúkli. Uvedené výpovede svedkýň korešpondovali s tým, čo uviedla žalovaná, súd mal preto za preukázané, že žalovaná si splnila povinnosť informovať zamestnávateľa o zdravie ohrozujúcich nevyhovujúcich pracovných podmienkach, pričom nad rámec svojich povinností informovala zamestnávateľa aj o svojej diagnóze. Z Čestného prehlásenia Mgr. M. S. zo dňa 21.10.2020 (personalistky) súd zistil, že táto prehlásila, že si nepamätá, že by ju žalovaná kontaktovala v súvislosti s akýmkoľvek zdravotnými ťažkosťami, alebo že by jej v tejto súvislosti poskytla akékoľvek písomnosti. Pokiaľ ide o vedomosť p. S. o uvedených skutočnostiach, túto súd za preukázanú nemal. To však nič nemení, že z vykonaného dokazovania je zrejmé, že majster - pán E. a vedúci - pán X., túto vedomosť mali. Podľa § 177 ods. 1 ZP, zamestnávateľ je povinný svojim zamestnancom zabezpečovať také pracovné podmienky, aby mohli riadne plniť svoje pracovné úlohy bez ohrozenia života, zdravia a majetku. Ak zistí nedostatky, je povinný urobiť opatrenia na ich odstránenie. Túto povinnosť si žalobca nepreukázateľne nesplnil, čo viedlo k vzniku Choroby z povolania u žalovanej. V závere súd poukazuje aj na ust. § 196 ods. 4 ZP, pri posudzovaní, či zamestnanec porušil právne predpisy alebo ostatné predpisy na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci, alebo osobitné predpisy, nemožno sa dovolávať len všeobecných ustanovení, podľa ktorých si má každý počínať tak, aby neohrozil svoje zdravie a zdravie iných. Z uvedeného je potrebné vyvodiť, že ak by žalovaná neupovedomila zamestnávateľa ani o tom, že pracovné podmienky sú nevyhovujúce a zdravie ohrozujúce podľa § 178 ods. 1 ZP (zamestnanec je povinný si počínať tak, aby nedochádzalo k ohrozeniu života, zdravia), neodôvodňovalo by to čiastočné vyvinutie sa žalobcu zo zodpovednosti, nakoľko ust. 178 ods. 1 ZP je všeobecným ustanovením, podľa ktorých si má každý počínať tak, aby neohrozil svoje zdravie a zdravie iných podľa § 196 ods. 4 ZP.

Pokiaľ by sa aj preukázalo, že zamestnávateľ o zdravotných ťažkostiach žalovanej nevedel, nič to nemení na tom, že zamestnávateľ je povinný vytvoriť také pracovné podmienky a prostredie, za ktorých k ohrozeniu a poškodzovaniu zdravia zamestnancov nedochádza. To sa však nestalo. Tu súd poukazuje na ust. § 133 ods. 1 ZP, podľa ktorého zamestnávateľ môže zavádzať alebo meniť už zavedené normy spotreby práce len na základe objektívneho posúdenia požadovaného množstva práce a pracovného tempa zamestnanca. Pri určovaní požadovaného množstva práce a pracovného tempa musí vziať do úvahy pracovné tempo primerané fyziologickým a neuropsychickým možnostiam, právne predpisy a ostatné predpisy na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci, čas na osobnú očistu po skončení práce a čas na prirodzené potreby zamestnanca. Podľa § 133 ods. 4 ZP, zamestnávateľ nesmie uplatňovať normy spotreby práce, v dôsledku ktorých by mohlo dôjsť k ohrozeniu bezpečnosti alebo zdravia zamestnancov. Súd mal z vykonaného dokazovania za preukázané, že žalobca zaviedol normy spotreby práce v rozpore s právnymi predpismi, čo malo za následok, že žalovaná bola dlhodobo vystavená tempu práce, ktoré jednostranne preťažovalo horné končatiny, vo vzťahu ku ktorým sa u nej vyvinula Choroba z povolania. Svedkyňa F. vypovedala, že zažila počas svojho pôsobenia zmeny normy práce, napr. zvýšili sa takty na mašine, pamätá si, že asi 3 krát. Nevie o tom, že by sa pri zmene normy práce posudzoval aj dopad na zdravie zamestnancov. Žalobca v konaní predložil Protokol z hodnotenia fyzickej záťaže pri práci č. 01/11/2016 vydaného Pracovnou zdravotnou službou - OHS, s.r.o., z ktorého vyplynulo, že na strojoch 3BS prevádzka je štvorzmenná,

jedna zmena 12 hodinová. Výsledky fyzickej záťaže sú stanovené pre 8 hodinovú pracovnú zmenu. Neprijateľné polohy horných končatín boli pozorované počas vizuálnej kontroly radu fľaštičiek s použitím pravítka v predklone. Z vyhodnotenia vyplynulo, že pri lokálnej svalovej záťaži bolo zistené prekročenie prípustného počtu pohybov drobných svalov rúk a predlaktia pravej hornej končatiny. Celková fyzická záťaž bola zhodnotená ako neprekračujúca prípustných hodnôt energetického výdaja. Pri pracovných polohách bolo zistené prekročenie celkového času práce v neprijateľných polohách horných končatín. Pri bremenách nebolo zistené prekročenie smerných hmotnostných hodnôt. Z Protokolu z hodnotenia fyzickej záťaže pri práci č. 02/04/2017 dňa 09.05.2017 súd zistil, že na strojoch BZ, prekročenie prípustného počtu pohybov drobných svalov rúk a predlaktia, energetického výdaja a celkového času v neprijateľných polohách nebolo zistené. Z Odborného vyjadrenia (nedatovaného) spísaného Pracovnou zdravotnou službou - OHS, s.r.o. súd zistil, že na základe žiadosti žalobcu uvádza teoretické posúdenie svalovej záťaže od roku 2011 po súčasnosť. Na posúdenie boli použité výsledky hodnotenia fyzickej záťaže č. 01/11/2016 zo dňa 07.11.2016 a podrobná analýza počtu zabalených kusov výrobkov na jednotlivých baliacich linkách. V minulosti - do konca 23 týždňa roku 2014 obsluhoval jeden zamestnanec jednu linku. V roku 2015 sa zvyšovala rýchlosť taktu o 4-6 taktov. Výsledky analýzy boli prepočítané na 8 hodinovú zmenu. Na základe uvedeného je predpoklad, že práca zamestnancov bola v minulosti, t.j. do konca 23 týždňa 2014 podlimitná. Nárast rizika pre poškodenie zdravia typu syndrómu karpálneho tunela nastal po 24 týždni roku 2014. Uvedené listinné dôkazy súd nevyhodnotil v prospech žalobcu, naopak, podľa názoru súdu nijako nevyvracajú záver súdu o tom, že za Chorobu z povolania zodpovedá žalobca. V prvom rade má súd za to, že akékoľvek merania fyzickej záťaže prepočítané na 8 hodinovú zmenu, hoci zamestnanci (vrátane žalovanej) vykonávali prácu v 12 hodinových zmenách, je irelevantné. Ak počet pohybov rúk, trvanie neprijateľných polôh a svalová záťaž pretrvávala každú zmenu u dotknutého zamestnanca o ďalšie 3 hodiny navyše, než bolo merané a vyhodnotené, je nepochybné, že vplyv noriem práce na zdravotný stav zamestnancov musel mať omnoho väčší negatívny dopad, než sa vo vyššie uvedených Protokoloch uvádzalo. V druhom rade, súd nemohol prisvedčiť žalobcovi, že žalovaná nebola vystavená neprípustnej záťaži, lebo pracovala len na strojoch BZ a na uvedených strojoch bola záťaž podlimitná. Ako súd už uviedol vyššie, mal za preukázané, že žalovaná pracovala na oboch typoch strojov - BZ aj 3BS, pričom aj zo samotného Protokolu predloženého žalobcom vyplynulo, že na strojoch 3BS bolo zistené prekročenie prípustného počtu pohybov drobných svalov rúk a predlaktia pravej hornej končatiny a bolo zistené aj prekročenie celkového času práce v neprijateľných polohách horných končatín. V treťom rade, pokiaľ ide o Odborné vyjadrenie týkajúce teoretického posúdenia svalovej záťaže od roku 2011 po súčasnosť, uvedené závery nebolo možné akceptovať vôbec, lebo ide len teoretické hodnotenie na základe vstupných údajov poskytnutých výlučne žalobcom, pričom nevychádza zo žiadnych skutočných meraní uskutočnených od 2011 a neodráža skutočné pracovné podmienky zamestnancov v uvedených rokoch, ktoré mohli byť výrazne odlišné. Z pohľadu súdu teda išlo len o hypotézu, nie o dôkaz s výpovednou hodnotou. Uvedené závery súdu navyše korešpondujú aj so závermi Regionálneho úradu verejného zdravotníctva v Odbornom stanovisku č. PPL/14265/2016 zo dňa 21.11.2016, z ktorého je zrejmé, práca nebola normovaná, prešetrovaním pracovných podmienok bolo zistené, že z hľadiska lokálnej svalovej záťaže dochádzalo k naplneniu kritérií dlhodobej nadmernej a jednostrannej záťaže svalstva horných končatín.

K námietke žalobcu, že žalovaná nepracovala s bremenami presahujúcimi 5 kg súd uvádza, že sa s ňou nemohol stotožniť. Podľa preventívnej prehliadky zo dňa 16.10.2013, bola žalobkyňa označená ako zdravotne spôsobilá bez zdvíhania ťažkých bremien s váhou maximum 5 kg. Ten istý záver je obsahom lekárskej správy zo dňa 15.11.2013. Z Protokolu z hodnotenia fyzickej záťaže pri práci č. 01/11/2016 vyplynulo, že hmotnosť krabice s výrobkami sa pohybovala od 1,62 kg - 4 kg, prázdnych obalov 2,30 kg - 4,88 kg. Zamestnanci používajú podnosy - tácky s hmotnosťou 1,1 kg a sitá na pretočenie výrobkov s hmotnosťou 0,73 kg. Žalovaná popísala prácu nasledovne: na pracovisko, keď došla na 12 hodinovú smenu, musela si nanosiť 50 ks krabice, aby mohla začať skladať krabice, aby mohla robiť. Pracovala pri dvoch mašinách, pri dvoch strojoch, kde obsluhovala aj jeden, aj druhý. Urobilo sa meranie pri stroji, na tie fľašky, nestíhalo sa. Meranie sa robilo na každom stroji. Kontrolujú sa balíky priebežne na jednom aj druhom stroji, tak, že sa prevráti balík do sita, pozrie sa dno a telá fľaše, to sa držalo v ruke, pretáčalo sa to, potom sa pretočili znova s rukami do ďalšej misky, aby sa pozreli korunky a plecica tých fliaš. Potom sa preriadkovalo každý rad tých fľaštičiek, aby sa odstránili chyby - praskliny, chvostíky. Znova sa to pretáčalo, pretáčalo sa to znova do ďalšej misky, aby sa to mohlo zase pretáčať do krabice. Potom sa ten balík - buď sa dal igelit, prikrylo sa to, nalepil sa štítok, dalo sa to na paletu. Paletu si v tom čase musela sama vyviezť. Pretáčalo sa to 1050 x pri jednej mašine. Ruky boli namáhané. Pri dvoch mašinách dvojnásobok. Boli výroby, ktoré mali cez 5 kg balík, oni vlastne vážili iba samotný balík, tie fľaše. Ale keď si to zrátate miska, plát zo stroja plus tie fľaše, tak to bolo cez 5 kg. Uvedené korešpondovalo s popisom

práce, ktoré uviedli svedkyne. Keď bola paleta hotová, museli si paleták doniesť, sami vyťahnúť do zvlášť priestoru, kde to odložili, odtiaľ si zobrať druhú paletu, pripraviť, ale popritom tie stroje stále chrllili fľašky, takže museli to rýchlo stíhať. Vozík na paletu bol ručný. Hoci jednotlivé bremená sami o sebe nemuseli presiahnuť 5 kg, u žalovanej pri výkone práce dochádzalo k manipulácii s bremenami takým spôsobom, že sa použila tácka, fľaštičky s výrobkami, na to sito a takto sa fľaštičky ručne pretáčali a kontrolovali. Podľa názoru súdu bolo preto potrebné sčítať hmotnosť krabice s výrobkami a pripočítať k nim aj hmotnosť tácky a sita, čo činí viac ako 5 kg, ak sa vezmú do úvahy hmotnostné uvedenia v Protokole fyzickej záťaže. Súd poukazuje aj na to, že zamestnanci si sami poskladané krabice a výrobkami nakladali na ručný vozík, tento vyvážali do iných priestorov a odtiaľ zase privádzali ďalšiu paletu, pričom uvedené je tiež potrebné zohľadniť ako svalovú záťaž.

Pokiaľ ide o námietku žalobcu, ktorou spochybnil dôveryhodnosť svedkyne F., tu súd uvádza, že o dôveryhodnosti jej výpovede súd pochybnosť nemal. Žalobca tvrdil, že svedkyňa opakovane porušovala pracovnú disciplínu tým, že bola v práci pod vplyvom alkoholu, v dôsledku čoho s ňou bol skončený pracovný pomer. Jej výpoveď teda mohla byť motivovaná negatívnymi emóciami k žalobcovi. Svedkyňa bola zamestnaná u žalobcu do roku 2017, už tam nepracuje. Celkovo od roku 2005 do roku 2017, čiže 12 rokov. Pokiaľ by aj súd pripustil, že svedkyňa následkom ukončenia pracovného pomeru mohla prechovávať negatívne emócie voči žalobcovi, jej pracovný pomer skončil v roku 2017, pričom jej výsluch v konaní súd vykonal v roku 2020, teda po 3 rokoch a priznanie alebo nepriznanie choroby z povolania žalovanej pre svedkyňu nemá ani osobný, ani majetkový prospech. Navyše jej výpoveď sa obsahovo prelínala s výpoveďou svedkyne A., ktorá bola vypočutá na inom pojednávaní, od 2003 do 2016 pracovala na pozícii ako balička a kontrolórka a voči nej žalobca žiadne výhrady nemal.

Záverom súd vyhodnocuje aj predložený rozsudok Okresného súdu Bratislava III sp. zn.: 24Cpr/17/2017 zo dňa 12.02.2019, ktorým súd zamietol žalobu žalovanej (v konaní 24Cpr/17/2017 žalobkyne) voči žalobcovi o doplatenie odstupného. Dôvodom rozviazania pracovného pomeru dohodou bolo posúdenie žalovanej ako zdravotne nespôsobilej vykonávať prácu na základe posudku pracovného lekára. V čase podpisu dohody žalobcovi nemohlo byť zrejmé, že žalovaná trpí chorobou z povolania, táto bola žalovanej uznaná až dňa 29.07.2016. Súd mal za to, že žalobca v čase podpisu dohody nekonal v rozpore s dobrými mravmi, ani nevyužil žalovanej omyl. Krajský súd v Bratislave rozsudkom sp. zn.: 2CoPr/9/2019 zo dňa 21.10.2020 napadnutý prvostupňový rozsudok potvrdil s tým, že skutočnosť, že zdravotné problémy žalovanej budú v budúcnosti vyhodnotené ako choroba z povolania k času skončenia pracovného pomeru dohodou neboli ani žalobcovi ani žalovanej známe, preto nemožno žalobcovi vyčítať, že by ponúkol žalovanej dohodu s úmyslom vyhnúť sa plateniu odstupného, žalovanej nárok na odstupné nepatrí. Z uvedených rozhodnutí súdu jednoznačne vyplynulo, že predmetom konania 24Cpr/17/2017 bolo výhradne posúdenie oprávnenosti nároku žalovanej na odstupné, súd sa vôbec nezaoberal (nemal dôvod) v rámci dokazovania zisťovaním podmienok, za ktorých došlo u žalovanej ku vzniku Choroby z povolania a skúmaním možností liberácie žalobcu zo zodpovednosti. Závery Okresného súdu Bratislava III, ako aj Krajského súdu v Bratislave preto na predmet prejednávanej veci, ako aj rozsah dokazovania, nemali vplyv.

Na základe vyššie uvedeného z vykonaného dokazovania vyplynul záver, že žalovaná bola pri práci u žalobcu z hľadiska lokálnej svalovej záťaže vystavená dlhodobej nadmernej a jednostrannej záťaže svalstva horných končatín, čo spôsobilo vznik Choroby z povolania. Žalobca nepreukázal splnenie podmienky pre úplnú alebo čiastočnú liberáciu zo zodpovednosti za škodu spôsobenú Chorobou z povolania, preto súd žalobu, ktorou sa žalobca domáhal, nezodpovedá za škodu spôsobenú Chorobou z povolania žalovanej, zamietol (výrok I.) a určil zodpovednosť žalobcu za škodu spôsobenú Chorobou z povolania v rozsahu 100% - vzájomná žaloba žalovanej (výrok II.).

Vo vzťahu k výroku I. - nároku žalobcu, ako aj výroku II. nároku žalovanej uplatneného vzájomnou žalobou, bola úspešná žalobkyňa, súd preto rozhodol, že má právo na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100% (výrok III.), o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

5. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca. Rozsudok napadol v celom rozsahu, z dôvodov uvedených v ustanovení § 365 ods. 1 písm. f) a h) Civilného sporového poriadku. Súd nesprávne generalizoval a vyhodnotil vyjadrenia žalobcu a vykonané dôkazy. V dôsledku uvedeného súd nesprávne vyhodnotil vo vzájomnej súvislosti dôkazy v prospech (konkrétnych) argumentov žalovanej bez zohľadnenia rozporov v jej tvrdeniach (meniacich sa v čase) s vykonanými dôkazmi.

Z vyjadrení žalobcu vyplýva, že s ohľadom na výsledky meraní fyzickej záťaže na linke „BZ“ a linke „3BS“, dátum zistenia choroby z povolania žalovanej podľa tlačiva vystaveného špecializovanými lekármi zo dňa 01.12.2016 nie je možné jednoznačne konštatovať, že k poškodeniu zdravia žalovanej došlo v

súvislosti s výkonom práce pre žalobcu. Žalobca uvádza, že z vykonaných dôkazov vo veci vyplýva, že žalovaná bola preradená na linku „3BS“ približne v roku 2013/2014, nie v roku 2011 ako uviedla žalovaná neskôr na pojednávaní zo dňa 20.05.2020, v rozpore s obsahom jej skoršieho písomného vyjadrenia zo dňa 03.01.2018. Uvedené tiež vyplýva priamo zo svedeckých výpovedí pani F. a pani A., ktoré obe zhodne uviedli, že až v roku 2013 bola žalovaná preradená na linku „3BS“. Súd však nijakým spôsobom nereflektoval na tento rozpor medzi tvrdením žalovanej a svedeckými výpoveďami pani F. a pani A.. Z vykonaných dôkazov vyplýva, že prekročenie limitov svalovej záťaže bolo zistené výlučne na linke „3BS“, nie na linke „BZ“, na ktorej žalovaná preukázateľne pracovala približne do roku 2013. Dátum zistenia choroby z povolania žalovanej je však podľa hlásenia uvedený ako 20.06.2011, kedy žalovaná pracovala (a aj celé obdobie od vzniku pracovného pomeru do momentu zistenia choroby z povolania ako je uvedené v Hlásení) podľa vyjadrení pani F. a pani A. na strojoch „BZ“, t.j. strojoch, na ktorých neboli prekročené žiadne limity svalovej záťaže, preto podľa názoru žalobcu preukázal, že s ohľadom na vyššie uvedené časové súvislosti nemožno konštatovať, že by žalovanej vznikla choroba z povolania výlučne v súvislosti s výkonom práce pre žalobcu.

Súd nesprávne posúdil, že nevykonaním meraní fyzickej záťaže na pozícii balička pred rokom 2016, resp. nepredložením protokolov v konaní vo veci o meraní fyzickej záťaže pred rokom 2016, žalobca vôbec nevyžadoval a nekontroloval znalosti a dodržiavanie predpisov na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci. Zo zákona o bezpečnosti a ochrane zdravia pri práci vyplýva, že pod touto kontrolnou činnosťou sa rozumie napr. aj kontrola zamestnancov, či nie sú v pracovnom čase pod vplyvom alkoholu, ktorú žalobca preukázal napríklad tým, že doložil dôkaz o tom, že so svedkyňou, pani F. bol skončený okamžite pracovný pomer pre nameranie alkoholu v dychu v pracovnom čase. Rovnako z Odborného vyjadrenia RÚVZ vyplýva, že žalobca prijal preventívne opatrenia na ochranu zdravia na pracovisku, pod ktoré RÚVZ začlenil jednak pridelovanie ochranných pomôcok zamestnancom, ktoré v konaní vo veci nebolo sporné a jednak pravidelné posudzovanie zdravotnej spôsobilosti zamestnancov na výkon dohodnutej práce. Žalobca má za to, že vyžadoval a kontroloval dodržiavanie predpisov na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci.

V konaní bolo preukázané, že žalobca nemal možnosť oboznámiť sa s lekáorskými správami z lekáorských prehliadok vo vzťahu k práci žalovanej; predkladané mu boli iba samotné lekárske posudky o zdravotnej spôsobilosti žalovanej na výkon dohodnutej práce, ktoré anamnézu ani záznam z vyšetrenia neobsahovali. Podľa názoru žalobcu skutočnosť, že súd považuje za zarážajúce, že pracovní lekári vydali opakovane posudok o zdravotnej spôsobilosti žalovanej na výkon dohodnutej práce, aj napriek obsahu lekáorských správ, ktoré im (pracovným lekárom) predkladala žalovaná, nemôže byť na ťarchu žalobcu. Bez významu rovnako nie je, že informácie v lekáorských správach o bremenách, s ktorými údajne pracovala žalovaná pre žalobcu, resp. o údajnej neakceptácii žalobcu o preradení žalovanej na iný typ práce sú len subjektívne úsudky žalovanej, nie závery lekára realizujúceho prehliadku, resp. objektívnu realitu. Zo žiadneho lekárskeho posudku, ktorý mal žalobca preukázateľne k dispozícii nevyplývala potreba/povinnosť preradenia žalovanej na iný druh práce, rovnako ako také zhoršenie zdravotného stavu žalovanej, ktoré by indikovalo uvedenú potrebu iného druhu práce žalovanej. Navyše z jednotlivých lekáorských posudkov o zdravotnej spôsobilosti žalovanej vo vzťahu k práci vyplýva, že žalovaná bola vždy riadne poučená o jej práve požadovať nápravu v zmysle ustanovenia § 17 ods. 1 zákona č. 576/2004 Z.z. o zdravotnej starostlivosti, službách súvisiacich s poskytovaním zdravotnej starostlivosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, ak bola toho názoru, že závery lekáorských posudkov neboli správne. Ako však vyplýva z obsahu súdneho spisu žalovaná tak nikdy neurobila.

Žalobca uvádza, že súd len všeobecne konštatoval, že pod ustanovením § 12 ods. 2 písm. b) zákona o bezpečnosti a ochrane zdravia pri práci treba rozumieť povinnosť zamestnanca poskytnúť zamestnávateľovi súčinnosť, vždy, keď zamestnávateľ kontroluje a zabezpečuje bezpečnosť a ochranu zdravia pri práci, avšak nekonkretizoval, čo konkrétne možno za takúto súčinnosť zamestnanca považovať. Napriek uvedenému, súd mal za preukázanú vedomosť žalobcu o zdravotných problémoch žalovanej, čo však žalobca v plnom rozsahu popiera. Okrem uvedeného však v konaní bolo preukázané, že žalovaná sa nedostavila na konkrétnu plánovanú preventívnu prehliadku vo vzťahu k ňou vykonávanej práci, uvedené vyplýva zo sprievodného listu KARDIO SANUS ako pôvodného pracovného lekára zo dňa 24.02.2020, týmto konaním žalovaná žalobcovi neposkytla súčinnosť. Zavinenie v tejto súvislosti je potrebné pričítať žalovanej. Podľa názoru žalobcu je uvedené konanie žalovanej možné jednoznačne považovať za porušenie povinnosti žalovanej poskytnúť žalobcovi súčinnosť pri zaisťovaní bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci podľa ustanovenia § 12 ods. 2 písm. b) Zákona o bezpečnosti a ochrane zdravia pri práci žalovanou, ktoré napĺňa minimálne podmienky na čiastočné zbavenie sa zodpovednosti žalobcu

za vznik choroby z povolania. Súd sa však s touto významnou skutočnosťou nijako nevysporiadal, preto považuje žalobca rozsudok za nesprávny.

Žalobca opakovane popiera, že by mal akúkoľvek vedomosť o zdravotných ťažkostiach žalovanej a uvedené podľa názoru žalobcu nebolo v konaní ani žalovanou preukázané. Súd považoval uvedené vedomosť žalobcu za preukázanú výlučne z obsahu svedeckých výpovedí pani F. a pani A., pričom nevzal v úvahu dôležité skutočnosti. Pani A. uviedla, že zdravotný stav žalovanej sa vraj údajne rozoberal na poradách, kde boli prítomné napr. aj asistentky. Ďalej pani A. však uviedla, že osobne sa takýchto porád nikdy nezúčastnila, šlo teda len o sprostredkovanú informáciu, ktorá podľa žalobcu nemá žiadnu dôkaznú hodnotu. Pani F. naopak uviedla, že sa priamo zúčastnila na poradách, kde údajne vedúci zamestnanci rozoberali zdravotný stav žalovanej. Žalobca dáva do pozornosti, že pani F. uviedla, že na týchto poradách sa zúčastnili určite vedúci zamestnanci, pán X., pán E., pričom o zdravotných problémoch vedela určite aj pani S. (z HR oddelenia). Žalobca však v konaní vo veci doložil čestné vyhlásenie pani S., z ktorého vyplýva, že pani S. nemala vedomosť o zdravotných ťažkostiach žalovanej. Súd uznal, že vedomosť pani S. nebola preukázaná, z tohto dôvodu mal potom súd považovať výpoveď pani F. v časti o údajnej vedomosti žalobcu v celosti za nedôveryhodnú, a to z dôvodu, že sa ukázalo, že v tejto časti pani F. nevytvrdila pravdu. Podľa názoru žalobcu aj skutočnosť, že bol s pani F. okamžite skončený pracovný pomer z dôvodu namerania prítomnosti alkoholu počas pracovného času je významná skutočnosť a dôvodne vyvoláva pochybnosti o hodnovernosti jej výpovede. Záver súdu, že jej výpoveď je hodnoverná, nie je podľa názoru žalobcu správny. Bez významu nie je ani to, že obsahom osobnej zložky žalovanej, ktorú viedla pani S. (a ktorá je súčasťou súdneho spisu) nebola žiadna listina, ktorá by indikovala zdravotné ťažkosti žalovanej. Ak žalovaná tvrdila, že sa snažila doručiť akékoľvek lekárske správy osobne, ale vedúci zamestnanci odmietli akýkoľvek dokument prevziať, potom mohla kedykoľvek zaslať uvedené aj prostredníctvom pošty, a takto by mala aj nepochybný dôkaz o doručení. Podľa žalobcu súd nesprávne vyhodnotil predložené protokoly z hodnotenia merania fyzickej záťaže z roku 2016 a 2017 za irelevantné z dôvodu prepočtu meraní na 8-hodinovú zmenu. Žalobca dáva do pozornosti, že merania museli byť prepočítané na 8-hodinovú zmenu, a to z dôvodu, že vyhláška Ministerstva zdravotníctva Slovenskej republiky č. 542/2007 Z.z. o podrobnostiach o ochrane zdravia pred fyzickou záťažou pri práci, psychickou pracovnou záťažou a senzorickou záťažou pri práci, stanovuje limity záťaže pre 8-hodinú zmenu. Zákonodarcia limity pre 12-hodinovú zmenu nestanovil, preto nebolo objektívne možné porovnať prípadne výsledky meraní na 12-hodinovú zmenu so stanovenými limitmi pre 8-hodinovú zmenu.

Údajná manipulácia s bremenami až do 15 kg bola obsahom lekárskej správy ako zachytený subjektívny úsudok žalovanej, t.j. išlo leno tvrdenie žalovanej, ktoré povedala lekárovi na prehliadke, a ktoré lekár následne zaznamenal do lekárskej správy; nejde teda v žiadnom prípade o objektívne, či preukázané skutočnosti. Súd pri právnom posúdení skutkového stavu opomenul skutočnosť, že v Odbornom vyjadrení RÚVZ je vyslovene uvedené, že na pracovisku žalobcu nebolo zistené prekročenie hmotnostných hodnôt.

Žalobca si je vedomý, že meritum veci v porovnaní s meritom veci prejednávanej v konaní v Bratislave o doplatenie odstupného bolo odlišné. Žalobca však považoval a naďalej považuje za významné, že Okresný súd Bratislava III a rovnako Krajský súd Bratislava nemali za preukázané tvrdenie žalovanej (v pozícii žalobkyne) o vedomosti žalobcu (v pozícii žalovaného) o zdravotných problémoch, liečeniach alebo operáciách žalovanej, ako (opačne) vyhodnotil súd v konaní.

Žalobca žiada, aby odvolací súd rozhodol tak, že rozsudok zruší a vráti súdu na ďalšie konanie alebo zmení a to tak, že súd určí, že za škodu spôsobenú žalovanej, chorobou z povolania - ochorenie kostí, kĺbov, šliach a nervov končatín z dlhodobého, nadmerného a jednostranného zaťaženia, nezodpovedá žalobca. Škoda bola spôsobená zavinením žalovanej, alternatívne aby súd určil mieru zodpovednosti žalobcu a žalovanej za škodu spôsobenú žalovanej, chorobou z povolania - ochorenie kostí, kĺbov, šliach a nervov končatín z dlhodobého, nadmerného a jednostranného zaťaženia. Súd vzájomnú žalobu žalovanej, ktorou sa domáhala určenia, že žalobca je zodpovedný za škodu žalovanej spôsobenú chorobou z povolania - ochorenie kostí, kĺbov, šliach a nervov končatín z dlhodobého, nadmerného a jednostranného zaťaženia podľa lekárskeho posudku o uznaní choroby z povolania zo dňa 01.12.2016 vydaného Univerzitnou nemocnicou v Bratislave, Nemocnica akad. L. Déreera - Klinika pracovného lekárstva a toxikológie, v celom rozsahu zamietla.

6. K odvolaniu žalobcu sa vyjadřila žalovaná. Uviedla, že rozsudok je vecne správny, súd sa vysporiadal so všetkými tvrdeniami a dôkazmi, ktoré stany predložili. K jednotlivým tvrdeniam žalobcu v odvolaní žalovaná uviedla, že bola zaradená na linku 3BS čo nie je medzi stranami sporné. Žalobca však už nespomína, že tvrdil zaradenie žalovanej na linke BZ. Žalovaná bola zaradená na linku 3BS

najneskôr v rokoch 2013-2014, pričom žalobca iný dátum nepreukázal. Z posúdenia pracovnej záťaže je jednoznačné a nesporné, že od roku 2014 sú na tejto linke splnené podmienky pre nadmernú záťaž. Teda žalovaná pracovala u žalobcu za podmienok za ktorých vzniká predmetná choroba z povolenia. Pokiaľ ide o drobné rozpory vo výpovediach svedkýň a žalovanej tieto nie sú podstatné, nakoľko v podstatných skutočnostiach vypovedali zhodne. Žalobca tiež v odvolaní argumentuje, že systematicky vyžadoval plnenie povinnosti BOZP. V tomto ohľade ide o novotu, žalobca toto v konaní pred súdom nikdy neuviedol. Nie sú splnené podmienky pre uplatnenie novoty, preto odvolací súd by na toto tvrdenie nemal prihliadať. Napriek tomu však žalovaná uvádza, žalobca vôbec netvrdí, že systematicky kontroloval a vyžadoval plnenie povinnosti podľa § 12 ods. 2 písm. b) zákona o BOZP. Žalobca ani nepreukázal, že by o tejto povinnosti žalovanú poučil a už vôbec nie je preukázané, že by ju poučil v tom smere, že musí žalobcovi nahlásiť svoj zdravotný stav a konkrétne diagnózy. Kontrola alkoholu a pridelovanie OOPP je z hľadiska tohto prípadu úplne irelevantná. Žalovaná tvrdí, že žalobca i napriek zmenám v intenzite práce, za celý čas trvania pracovného pomeru nevykonal žiadne hodnotenie pracovnej záťaže. Žalobca tvrdí aj to, že sa nemohol oboznámiť s lekáorskými správami žalovanej čo je tendenčné a zavádzajúce a tiež aj irelevantné. Žalobca o zdravotných problémoch žalovanej dobre vedel, čo bolo preukázané výpoveďami svedkýň a tiež skutočnosť, že žalovaná po každej operácii bola 1 mesiac PN a druhý mesiac na dovolenke. Pokiaľ žalobca namieta činnosť pracovných lekárov, týchto si vybral žalobca sám, boli to jeho zmluvní partneri a teda akékoľvek ich pochybenie nemôže byť na ťarchu žalovanej. Žalobca navyše ani nepredložil žiaden dôkaz o pochybení týchto lekárov. Ďalšia odvolacia námietka sa týkala toho, že súd nekonkretizoval pojem súčinnosť v súvislosti s § 12 ods. 2 písm. b) zákona o BOZP. Táto je bezpredmetná, pretože povinnosť podľa tohto ustanovenia neznamena hlásiť zamestnávateľovi svoje zdravotné diagnózy. Súd dal na toto vyčerpávajúcu a dostatočnú odpoveď. Pokiaľ ide o povinnosť hlásiť nevyhovujúce pracovné podmienky podľa § 178 Zákonníka práce tak túto žalovaná neporušila. Normovanie práce je v kompetencii zamestnávateľa, toto má neustále sledovať tým spôsobom, či stanovené normy neohrozujú zdravie zamestnancov. Túto povinnosť nemôže žiadnym spôsobom prenášať na zamestnancov. Žalovaná ako zamestnanec na nižšom stupni riadenia určite nemá dostatok vedomostí na to, aby vedela pracovnú záťaž posúdiť. Na druhej strane žalobca o zdravotných problémoch žalovanej dobre vedel a v rozpore s § 133 Zákonníka práce nevykonal žiadne hodnotenie pracovnej záťaže. Pokiaľ ide o skutočnosť, že žalovaná neabsolvovala zdravotnú prehliadku navrhutej pracovným lekárom, toto nemá žiaden vzťah k BOZP. Pri ďalšej lekárskej prehliadke predložila všetky potrebné lekárske správy a podala vysvetlenia. Ak by toto nebolo v poriadku tak pracovný lekár by jej nevystavil potvrdenie o zdravotnej spôsobilosti. Žalovaná hodnotí snahu žalobcu spochybníť svedkyne ako neadekvátne. V tejto súvislosti uviedla, že žalobca mal dostatok priestoru zabezpečiť svojho svedka na prípadné rozpory výpovedí svedkýň, ale tak neurobil. Dokonca ustúpil od výsluchu ním navrhutej svedkyne p. S., predložil iba čestné prehlásenie, ktoré nemôže mať takú dôležitosť ako osobná výpoveď svedka. Žalovaná nemala možnosť osobne klásť p. S. otázky. Pokiaľ ide o obsah čestného vyhlásenia p. S. tak sa s ňou vôbec nerozporuje konanie porád nadriadených zamestnancov za jej účasti, ani obsah týchto porád. Bod 8. je veľmi konkrétny a z neho vyplýva, že ak by žalovaná kontaktovala p. S. so zdravotnými problémami, tak by p. S. vyhodnotila ako nevyplývajúce z jej výkonu práce, tak by sa čestné vyhlásenie na ne nevzťahovalo. Podľa názoru žalovanej je čestné vyhlásenie p. S. nepoužiteľné po obsahovej stránke. Tvrdenie žalobcu o tom, že žalovaná mala posielat lekárske správy žalobcovi poštou je nenáležité, irelevantné, pretože žalobca o zdravotných problémoch žalovanej vedel a nedoručenie poštou nie je nespochybniteľným dôkazom pretože druhá strana môže tvrdiť, že obsah zásielky bol iný. Doručovanie poštou zamestnávateľovi u ktorého bola žalovaná každý deň považuje žalovaná ako nepredstaviteľné, pretože tento úkon sa obvykle považuje za znak podstatného zhoršenia vzťahov a nazerá sa na takéhoto zamestnanca negatívnejšie, pričom žalovaná bola len obyčajným zamestnancom na najnižšom stupni riadenia, vôbec si nemyslela, že nedoručenie lekárskeho správ by mohlo zhoršiť jej budúce právne postavenie. Žalobca tiež neustále tvrdí, že žalovaná mala porušiť svoje povinnosti tým, že nenahlásila svoje zdravotné problémy vrátane konkrétnej diagnózy pričom hlásiť svoje konkrétne diagnózy neexistuje, je to aj v rozpore s ústavou s právom na ochranu osobných údajov lekárske tajomstvom. Žalovaná má povinnosť hlásiť svoje problémy pracovnému lekárovi a túto povinnosť si žalovaná splnila. Žalovaná je tiež toho názoru, že ak by o svojich pracovných problémoch žalobcovi nepovedala nič, neporušila by žiadnu svoju povinnosť. Žalobca žiadnym spôsobom nespochybnil ani závery Regionálneho úradu verejného zdravotníctva v Bratislave. Žalovaná taktiež považuje za irelevantné rozhodnutie Okresného súdu Bratislava III a Krajského súdu v Bratislave, ktoré spomína žalobca v odvolaní, pretože ide o úplne iný spor. Na záver uviedla, že žalobca je veľkou spoločnosťou kde zo samotnej podstaty činnosti vyplýva riziko vzniku syndrómu karpálneho tunela. Poukázal v tejto súvislosti na rozhodnutie R 20/1969. Žalovaná

hodnotí odvolanie ako neopodstatnené, pretože preukázala, že jej ochorenie - syndróm karpálneho tunela vznikol, žalovaná bola u žalobcu zamestnaná 9 rokov 11 mesiacov, nebola zamestnaná nikde inde ani v dôsledku vzniknutej choroby nemôže byť zamestnaná v súčasnosti. Žalovaná bola vzorovým zamestnancom, bol to žalobca, ktorý nastavil pracovné normy v rozpore so zákonom, nekontroloval možný vplyv pracovnej zaťaženia ani zamestnancov a napriek tomu žalobca nie je ochotný uznať svoju zodpovednosť. Toto konanie žalobcu vedie k tomu, že nekonal v dobrej viere o čom svedčí jeho neochota prijať dokumenty, výber pracovných lekárov, spôsob jednania, ukončenie zmluvného vzťahu so žalovanou. Navrhuje napadnutý rozsudok potvrdiť a priznať žalovanej náhradu trov konania.

7. Žalobca v replike zotrval na názore, že medzi tvrdeniami žalovanej a svedkýň sú v otázke časového momentu preradenia na linku 3BS rozpory, čo uvedené nemožno považovať za drobný rozpor. Podľa názoru žalobcu je časový moment preradenia žalovanej na linku 3BS pre posúdenie veci významné z hľadiska na vznik choroby z povolania žalovanej. Žalobca dáva do pozornosti súdu, že podľa pracovnej zmluvy žalovaná vyhlásila, že bola riadne oboznámená so svojimi právami a povinnosťami, ktoré vyplývajú z právnych predpisov na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci. Argument žalovanej, že žalobca nepreukázal, že by ju poučil v povinnostiach, preto neobstojí. Taktiež predmetom školenia o bezpečnosti a ochrane zdravia pri práci zo dňa 11.12.2012, ktorého sa žalovaná zúčastnila vyplývajú práva a povinnosti z § 12 zákona o bezpečnosti a ochrane zdravia pri práci. Žalovaná neposkytla súčinnosť žalobcovi minimálne tým, že sa nezúčastnila plánovanej preventívnej prehliadky, o ktorom bližšie argumentuje v odvolaní. V tomto smere poukazuje na záznam z periodického školenia zamestnancov zo dňa 11.12.2012, ktoré je súčasťou spisu. Žalobcovi nevznikla zákonná povinnosť preradenia žalovanej na iný druh práce. Žalobca uvádza, že na vznik povinnosti preradenia na iný druh práce nestačí len lekárska správa prípadne nález. Na takéto preradenie je potrebný lekársky posudok vydaný špecialistom. V tejto súvislosti poukázal aj na judikatúru Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo 237/2007 a 3Cdo 150/2005. Žalobca mal k dispozícii výlučne lekárske posudky z ktorých nevyplýva ani potreba preradenia žalovanej na iný druh práce. Žalovaná nikdy nerozporovala závery lekárskeho posudku, ktoré ju vyhodnotili ako zdravotne spôsobilú. Žalobca nemal žiaden dôvod pochybovať o zdravotnej spôsobilosti žalovanej. Žalovaná nenamieta ani súčinnosť pracovných zmluvných lekárov. Žalobca nebol ani v pozícii vyhodnocovať správnosť záverov lekárskeho posudku. Čo sa týka čestného vyhlásenia p. Lopošovej ide o listinný dôkaz v zmysle § 187 ods. 1, 2, § 191 ods. 1, § 204 Civilného sporového poriadku. Súd uznal z tohto listinného dôkazu, že vedomosť pani Lopošovej nebola vôbec preukázaná. Žalobca nespochybňuje závery odborného vyjadrenia regionálneho úradu verejného zdravotníctva pričom v tejto súvislosti žalobca uviedol, že súd nesprávne generalizoval tieto závery na celý výkon práce žalovanej u žalobcu. Odborné vyjadrenie sa vzťahovalo výlučne len na linku 3BS. Podľa názoru žalobcu súd vychádzal výlučne iba z čiastkového záveru odborného vyjadrenia podľa ktorého na pracovisku žalobcu na pozícii balička dochádzalo z hľadiska lokálnej svalovej záťaže k naplneniu kritérií dlhodobej nadmernej a jednostrannej záťaže svalstva horných končatín, bez komplexného právneho posúdenia veci, aplikácia odborného vyjadrenia na zistený skutkový stav vo veci. V ďalšej časti žalobca poukázal na závery Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 24Cpr 17/2017 bod 19. rozsudku, právoplatne je rozhodnuté, že žalobca preukázateľne disponoval iba lekárske posudkami o zdravotnej spôsobilosti žalovanej ktorých obsahom neboli podrobnosti o zdravotných problémoch žalovanej.

8. Žalovaná v duplike uviedla, že jednotlivé body repliky žalobcu neobsahujú žiadnu podstatnú informáciu. Všetky argumenty žalobcu sú prekrútením zmyslu kontextu dôležitosti a podstatnosti toho čo v tomto smere už odznelo. Zopakovala tvrdenia uvedené vo vyjadrení k odvolaniu.

9. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 Civilného sporového poriadku), oprávneným subjektmi - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 Civilného sporového poriadku), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 Civilného sporového poriadku), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 365 Civilného sporového poriadku) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. f) a h) Civilného sporového poriadku), preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v medziach daných rozsahom (§ 379 Civilného sporového poriadku) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 Civilného sporového poriadku), súc pritom viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 Civilného sporového poriadku), postupom

bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke odvolacieho súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 Civilného sporového poriadku) a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné priznať úspech, keďže napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je vo výroku vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie (§ 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

10. Pretože odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcom a žalovanou uplatnených nárokov, ktorý vo vyčerpávajúcom rozsahu vykonal dokazovanie potrebné na posúdenie uplatnených nárokov, výsledky dokazovania jednotlivito i vo vzájomných súvislostiach dôkladne a správne vyhodnotil, pričom i podľa odvolacieho súdu dospel k správnym skutkovým zisteniam, a pretože v celom rozsahu zdieľa i jeho právny záver vo veci, s poukazom na ustanovenie § 387 ods. 2 Civilného sporového poriadku odvolací súd odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od týchto záverov súdu prvej inštancie odchýliť, a preto nemôže dať za pravdu odvolateľovi. Na zdôraznenie správnosti záverov súdu prvej inštancie sa potom žiada dodať už len nasledovné:

11. Predmetom konania je požiadavka žalobcu na určenie, že za škodu spôsobenú žalovanej chorobou z povolania - ochorenie kostí, kĺbov, šliach a nervov končatín z dlhodobého, nadmerného a jednostranného zaťaženia nezodpovedá žalobca a vzájomná žaloba žalovanej, ktorou žiadala určiť, že žalobca je zodpovedný za škodu žalovanej spôsobenú chorobou z povolania - ochorenie kostí, kĺbov, šliach a nervov končatín z dlhodobého, nadmerného a jednostranného zaťaženia podľa lekárskeho posudku o uznaní choroby z povolania zo dňa 01.12.2016 vydaného Univerzitnou nemocnicou v Bratislave, nemocnica akad. L. Déreza - Klinika pracovného lekárstva a toxikológie. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom žalobu žalobcu zamietol a vzájomnej žalobe žalovanej vyhovel. Vzhľadom na rozsah a dôvody odvolania žalobcu je predmetom odvolacieho konania posúdiť, či súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k správnym skutkovým zisteniam a či vec správne právne posúdil. Žalobca v odvolaní tiež namietal, že súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil výsledky vykonaného dokazovania, v dôsledku čoho dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, v dôsledku ktorých dospel k záveru, že žaloba o určenie, že žalobca nezodpovedá za škodu spôsobenú žalovanej chorobou z povolania nie je dôvodná. Žiada sa dodať, že i v prípade uplatnenia odvolacích dôvodov žalobcu vo vadách v skutkových zisteniach súdu prvej inštancie a v nesprávnom právnom posúdení veci súdom prvej inštancie sa argumenty žalobcu v odvolaní obsahovo navzájom prelínajú.

12. Žalobca podal odvolanie z dôvodov podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. f) a h) Civilného sporového poriadku.

13. Odvolacím dôvodom podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. f) Civilného sporového poriadku možno napadnúť výsledok činnosti súdu pri hodnotení dôkazov, na ktorého nesprávnosť je možné usudzovať len zo spôsobu, ako k nemu súd dospel. Súdna rozhodnutie trpí skutkovými vadami, ak bol nesprávne vytvorený jeho skutkový základ.

14. K odvolaciemu dôvodu podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. h) Civilného sporového poriadku o nesprávnom právnom posúdení veci odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

15. Žalobca v prvom rade tvrdil, že vychádzajúc z predložených listín, predovšetkým z tlačiva - hlásenie choroby z povolania, odborného vyjadrenia RÚVZ a odborného vyjadrenia OHS nie je možné jednoznačne konštatovať, že k poškodeniu zdravia došlo v súvislosti s výkonom práce pre žalobcu. Žalobca v tejto súvislosti vytýkal súdu prvej inštancie, že nereflektoval na rozpor medzi tvrdeniami žalovanej a svedeckými výpoveďami p. Hrabovskej a Červenkovej týkajúce sa ustálenia času preradenia žalovanej na linku „3BS“.

16. Odvolací súd uvádza, že pokiaľ aj existovali uvedené rozpory týkajúce sa uvedenia obdobia preradenia žalovanej na linku „3BS“ medzi žalovanou a svedkyňami, uvedené nemohlo v žiadnom prípade ovplyvniť záver o tom, že počas trvania pracovného pomeru žalovanej u žalobcu vznikla u žalovanej choroba z povolania. Žalovaná počas tohto obdobia pracovala výlučne u žalobcu, preto bolo namieste skúmať či žalobca zodpovedá za vznik choroby z povolania u žalovanej, teda či vykonávaním pracovných činností u žalobcu došlo k vzniku zodpovednosti žalobcu za chorobu z povolania žalovanej. V konaní nebolo sporné, že u žalovanej došlo k vzniku a uznaniu choroby z povolania - ochorenie kostí, kĺbov, šliach a nervov končatín z dlhodobého, nadmerného a jednostranného zaťaženia podľa lekárskeho posudku o uznaní choroby z povolania zo dňa 01.12.2016 vydaného Univerzitnou nemocnicou v Bratislave, nemocnica akad. L. Déreza - Klinika pracovného lekárstva a toxikológie.

17. Pojem choroba z povolania Zákonník práce nevy vymedzuje. Chorobou z povolania treba rozumieť poškodenie zdravia spôsobené mechanickým vplyvom určitých prác lebo látok alebo duševným vplyvom. Pri chorobách z povolania spravidla ide o dlhodobejšie pôsobenie rizikového pracoviska na zdravie zamestnanca. Choroba z povolania je určená konkrétne tak, že je uvedená v zozname chorôb z povolania v prílohe zákona č. 431/2003 Z.z. o sociálnom poistení. Zodpovednosť zamestnávateľa za škodu spôsobenú zamestnancovi chorobou z povolania je zodpovednosťou objektívnou. Zamestnávateľ zodpovedá za škodu za predpokladu, že táto choroba z povolania bola u zamestnanca zistená a že zamestnanec pracoval v podmienkach, v ktorých táto choroba vzniká.

18. Z lekárskeho posudku Univerzitetnej nemocnice Bratislava, Klinika pracovného lekárstva a toxikológie zo dňa 01.12.2016 vyplýva, že u žalovanej bola zistená choroba z povolania - syndróm karpálneho tunela, vzhľadom na klinický obraz a hygienický prieskum.

19. Žalobca argumentoval tým, že podľa hlásenia je dátum zistenia choroby z povolania 20.06.2011, kedy žalovaná pracovala na strojach „BZ“, na ktorých neboli prekročené žiadne limity, z čoho podľa žalobcu vyplýva, že týmto je preukázané, že nemožno konštatovať, že u žalovanej vznikla choroba z povolania výlučne v súvislosti s výkonom práce u žalobcu.

20. Je nesporné, že žalobca týmto tvrdí novú skutočnosť. Novoty v odvolacom konaní sú však prípustné len za zákonom taxatívne vymedzených dôvodov.

21. V zmysle § 366 Civilného sporového poriadku prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy ak

a) sa týkajú procesných podmienok,

b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,

c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,

d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

22. Koncepcia odvolacieho konania v civilnom spore vychádza z tzv. neúplného apelačného systému, čo znamená, že právo odvolateľa použiť v odvolacom konaní prostriedky procesného útoku alebo procesnej obrany, ktoré strana neuplatnila v konaní pred súdom prvej inštancie, je obmedzené. Strany sporu mali totiž v priebehu konania pred súdom prvej inštancie niekoľko príležitostí tieto prostriedky použiť a súdom prvej inštancie boli poučené o sudcovskej koncentrácii konania. Odvolacia argumentácia v podobe nových skutočností a dôkazov je preto prípustná len za splnenia zákonom taxatívne stanovených podmienok. Právo na uplatnenie prípadných novôt je pritom podmienené nezavinením doterajšieho nepoužitia týchto skutočností a dôkazov. Je teda povinnosťou odvolateľa preukázať, že nové prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, ktoré uvádza až v odvolacom konaní, nemohol v doterajšom priebehu konania použiť bez svojej viny. Žalobca pritom žiaden takýto dôkaz nepredložil a ani netvrdil, že dátum zistenia choroby z povolania 20.06.2011, kedy žalovaná pracovala na strojach „BZ“, na ktorých neboli prekročené žiadne. Keďže zákonom predpísané predpoklady pre úspešné uplatnenie novôt v odvolacom konaní neboli splnené, odvolací súd na uvedené tvrdenie nemohol prihliadnuť. Vychádzal preto len z výsledkov z dokazovania vykonaného v konaní pred súdom prvej inštancie.

23. Žalobca mal za to, že vyžadoval a kontroloval dodržiavanie predpisov na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci a to tým spôsobom, že pri kontrole alkoholu v dychu v pracovnom čase zistil jeho prítomnosť, pričom následne skončil s dotknutou zamestnankyňou pracovný pomer a z Odborného vyjadrenia RÚVZ vyplýva, že žalobca prijal preventívne opatrenia na ochranu zdravia zamestnancov.

24. Uvedený odvolací argument smeroval k splneniu predpokladov pre úplné zbavenie sa zodpovednosti zamestnávateľa zmysle § 196 ods. 1 písm. a) Zákonníka práce.

25. Podľa § 196 ods. 1 písm. a) Zákonníka práce sa zamestnávateľ zbaví zodpovednosti celkom (úplne sa liberalizuje), ak sa preukáže, že jedinou príčinou škody bola skutočnosť, že škoda bola spôsobená tým, že

- postihnutý zamestnanec svojím zavinením porušil právne predpisy alebo ostatné predpisy na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci, alebo pokyny na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci,

- bol s týmito predpismi, resp. pokynmi riadne a preukázateľne oboznámený a

- ich znalosť a dodržiavanie sa sústavne vyžadovali a kontrolovali.

26. Pri úplnej liberalizácii platí, že uvedené podmienky musia byť splnené kumulatívne, nestačí iba naplnenie jedného z nich. Pri plnej liberalizácii musí zamestnávateľ dokázať zavinenie zamestnanca, ktoré sa nepredpokladá. Na rozdiel od právnej konštrukcie úplného zbavenia sa zodpovednosti, pri čiastočnom zbavení sa zodpovednosti stačí riadne oboznámenie zamestnanca s právnymi a ostatnými predpismi a pokynmi na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci a podmienka, aby sa sústavne vyžadovali a kontrolovali, nemusí byť splnená, rovnako ako aj dodržiavanie týchto predpisov a pokynov nemusí byť sústavne vyžadované a kontrolované, pričom porušenie bolo jednou z príčin škody.

27. Predpoklady úplnej liberalizácie žalobcu posudzoval vzhľadom na výsledky vykonaného dokazovania súd prvej inštancie v bode 52. rozsudku, na ktorý odvolací súd odkazuje. Pokiaľ žalobca v odvolaní dôvodil postupom voči zamestnankyne pod vplyvom alkoholu a prijatím preventívnych opatrení na ochranu zdravia zamestnancov RÚVZ a to pridelovaním ochranných pomôcok a pravidelné posudzovanie zdravotnej spôsobilosti, uvedené podľa názoru odvolacieho súdu nespĺňa zákonný predpoklad spočívajúci v sústavnom vyžadovaní a kontrole znalosti a dodržiavania predpisov resp. pokynov na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci. Je nepochybné, že uvedené predpokladá aktívne sústavné konanie zamestnávateľa počas trvania pracovného pomeru žalovanej u žalobcu, ktoré súdu preukázané nebolo. Preto bol správny záver súdu prvej inštancie, že žalobca neunesol dôkazné bremeno pre úplnú liberalizáciu zodpovednosti za uznanú chorobu z povolania žalovanej.

28. Žalobca v odvolaní zopakoval argument, že nemal možnosť oboznámiť sa s lekáorskými správami z lekáorských prehliadok žalovanej, pretože mu boli predkladané iba samotné posudky o zdravotnej spôsobilosti. Súd prvej inštancie sa k uvedeným skutočnostiam vyjadruje v bode 54. rozsudku, s ktorým zdôvodnením sa odvolací súd stotožňuje a odkazuje naň. V tejto súvislosti je potrebné zohľadniť aj tú okolnosť, že žalovaná nemôže zodpovedať za spôsob akým žalobca spolupracoval so spoločnosťou, ktorá predkladala žalobcovi lekárske posudky, keď je nepochybné, že žalovaná sa pri jednotlivých vyšetreniach k svojmu zdravotnému stavu a k pracovným podmienkam vyjadrovala, predkladala aj doklady o vyšetreniach. Z uvedeného dôvodu žalovaná zo svojej pozície postupovala pri lekáorských prehliadkach o zdravotnej spôsobilosti štandardne, podľa názoru súdu sa nedopustila porušenia žiadnych právnych predpisov.

29. Žalobca v odvolaní vytýkal súdu prvej inštancie, že sa nevysporiadal s významnou skutočnosťou, na ktorú žalobca počas konania poukazoval a to, že žalovaná neposkytla súčinnosť žalobcovi pri prijatí opatrení na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci podľa § 12 ods. 2 písm. b) zákona o bezpečnosti a ochrane zdravia pri práci, pretože sa nedostavila na konkrétnu preventívnu prehliadku ako to vyplýva zo listu Kardio-Sanus pôvodný pracovný lekár, zo dňa 24.02.2020. K uvedenému odvolací súd uvádza, že Kardio-Sanus s.r.o. okrem iného uviedol v akom rozsahu sa konali lekárske prehliadky žalovanej, pričom posledná preventívna lekárska prehliadka bola dňa 16.10.2013, na ďalšiu plánovanú lekársku prehliadku (kedy mala byť sa v liste neuvádza) sa žalovaná nedostavila, dňa 30.11.2013 spoločnosť ukončila činnosť so žalobcom. Je potrebné uviesť, že v tom čase bola žalovaná zdravotne spôsobilá v zmysle záznamu o preventívnej lekárskej prehliadke zo dňa 27.03.2013, s tým, že plánovaná kontrola bola stanovená o rok.

30. Žalobca namietal hodnovernosť svedeckej výpovede p. F., pretože žalobca so svedkyňou okamžite skončil pracovný pomer z dôvodu namerania prítomnosti alkoholu v dychu ako aj z dôvodu existencie preukázateľného rozporu výpovede svedkyne s predloženými čestným vyhlásením p. S..

31. Pri dôkaze výpovede svedka súd hodnotí vierohodnosť výpovede s prihliadnutím k tomu, aký má svedok vzťah k stranám sporu a k prejednávanej veci, aká je jeho rozumová a duševná úroveň k okolnostiam, ktoré sprevádzali jeho vnímanie skutočností, o ktorých vypovedá, vzhľadom k spôsobu reprodukcie týchto skutočností a k chovaniu pri výsluchu (presvedčivosť, istota, plynulosť výpovede, ochota odpovedať na otázky a podobne) a k poznatkom získaným na základe hodnotenia iných dôkazov, do akej miery je dôkaz výpoveďou svedka súladný s inými dôkazmi, či im odporuje, poprípade, či sa vzájomne dopĺňujú. Odvolací súd v zmysle odvolacích dôvodov žalobcu nevidel postup pre záver o nevierohodnosti výpovede svedkyne M. F., keď sama okolnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru z dôvodu požitia alkoholu, a priori nevylučuje vierohodnosť jej výpovede, keďže táto bola súladná s ďalšími prostriedkami, a to najmä s výpoveďou samotnej žalovanej, s výpoveďou svedkyne Heleny A.. Odvolací súd konštatuje, že hodnotenie tejto svedeckej výpovede vykonané súdom prvej inštancie bolo primerané, súd prvej inštancie pri hodnotení tejto výpovede kládol dôraz na okolnosť, že výsluch svedkyne sa konal s časovým odstupom 3 rokov od skončenia jej pracovného pomeru, ako i to, že svedkyňa bola zúčastnená skutočnosťami, o ktorých vypovedala, vo väzbe na vzájomnú súvislosť udalostí, na poznatky získané na základe hodnotenia iných dôkazov, súd prvej inštancie túto svedeckú výpoveď nevyhodnocoval izolovane, ale vo vzájomnej súvislosti s ostatnými dôkazmi vykonanými v prejednávanej sporovej veci. Z uvedených dôvodov odvolací súd neprihliadol k námietke žalobcu o hodnovernosti svedeckej výpovede M. F..

32. Žalobca tiež argumentoval pochybením postupu žalovanej, ktorá potom ako vedúci zamestnanci odmietli ňou predložený dokument o zdravotných ťažkostiach prijať, mohla zaslať dokument poštou. Súd prvej inštancie však predovšetkým vychádzal z toho, že žalobca vedel o zdravotných ťažkostiach žalovanej, ktorú skutočnosť mal preukázanú výpoveďou žalovanej a svedkyň, a potom je celkom logický záver, že žalobca tieto dôkazy účinne nespochybnil, pretože nestačilo iba tvrdenie o tom, že žalovaná neoznámila žalobcovi zdravotné ťažkosti, ktoré jej spôsobili vznik choroby z povolenia, pretože tvrdenia žalovanej boli potvrdené aj výpoveďami svedkyň, teda žalobca mohol tiež navrhnúť v tomto smere potrebné dokazovanie. Pokiaľ ide o čestné vyhlásenie p. S., z ktorého vyplýva, že menovaná vedomosť o zdravotných ťažkostiach žalovanej nemala, uvedené nemôže spochybniť tú skutočnosť, že nadriadený žalovanej majster a vedúci, túto vedomosť mali, táto bola súdu preukázaná. Z uvedeného potom možno vyvodit' aj to, že žalovaná oznámením zdravotných ťažkostí svojim nadriadeným, nevidela dôvod pre ktorý by bolo potrebné dodatočné oznamovanie zdravotných ťažkostí písomne zaslaním poštou.

33. Žalobca nesúhlasil s postupom súdu prvej inštancie pri vyhodnení protokolu merania fyzickej záťaže z roku 2016 a 2017, žalobca dal do pozornosti skutočnosť, že vyhl. MZ SR č. 542/2007 Z.z. o podrobnostiach o ochrane zdravia pred fyzickou záťažou pri práci stanovuje limity pre 8 hodinovú pracovnú zmenu, teda zákonodarca nestanovil limity pre 12 hodinovú pracovnú zmenu v ktorej pracovala žalovaná. Odvolací súd nepovažoval závery súdu prvej inštancie pri posudzovaní uvedeného za nesprávne, pretože pokiaľ príslušná vyhláška nestanovuje limity pre 12 hodinovú pracovnú zmenu, ale iba pre 8 hodinovú (tak ako bolo uvedené v protokoloch), tak potom bol opodstatnený názor, že pokiaľ pracovná zmena trvala dlhšie, záťaž, neprijateľné polohy rúk a počet pohybov rúk sa zvyšovali, čo predstavovalo výraznejší nepriaznivý dopad na zamestnancov, než ako sa uvádzalo v protokoloch. V tejto súvislosti odvolací súd považuje za podstatné poukázať, že pokiaľ príslušná vyhláška nestanovila limity pre 12 hodinovú pracovnú zmenu, (v ktorej pracovala žalovaná) žalobca záťaž zamestnancov v rozhodnom období kedy sa u žalovanej objektívne prejavili zdravotné ťažkosti v súvislosti s výkonom práce u žalobcu, nezisťoval žiadnym spôsobom, v podstate počas trvania pracovného pomeru nedošlo k meraniu záťaže dotknutých zamestnancov. Postoj žalobcu, že vyhláška nestanovila limity pre 12 hodinovú zmenu, a preto nemožno výsledky meraní v nej dosiahnuté porovnať s limitmi pre 8 hodinovú pracovnú zmenu, možno hodnotiť ako neprípustné zjednodušenie vyhodnotenia protokolov merania fyzickej záťaže. Odvolací súd nezistil namietanú nesprávnosť vyhodnotenia protokolov merania fyzickej záťaže.

34. Pokiaľ ide o prekročenie hmotnostných hodnôt pri manipulácii s bremenami odvolací súd súhlasí so závermi súdu uvedenými v bode 57. rozsudku, nebol dôvod nesúhlasiť s postupom súdu prvej inštancie pri sčítaní všetkých pracovných predmetov s ohľadom na pracovný postup žalovanej.

35. Napokon žalobca považuje za nesprávny záver súdu prvej inštancie vo vzťahu k rozsudku Okresného súdu Bratislava III č.k. 24CoPr/17/2017 zo dňa 12.02.2019. Žalobca považuje za významné, že súdy v uvedenom konaní nemali preukázané vedomosti zamestnávateľa o zdravotných problémoch žalovanej. Podľa názoru odvolacieho súdu však rozhodujúca je tá skutočnosť, že vzhľadom na predmet konania pred Okresným súdom Bratislava III, ktorým bolo zaplatenie odstupného, výsledky dokazovania z uvedeného konania nemôžu mať vplyv na prebiehajúce konanie, ktorého predmetom je zodpovednosť za chorobu z povolania žalovanej, pretože sa skúmajú odlišné hmotnoprávne podmienky.

36. Súd prvej inštancie výsledky vykonaného dokazovania riadne vyhodnotil a na ich základe odôvodnil rozhodnutie, s ktorým sa odvolací súd stotožňuje tak, ako už bolo uvedené vyššie. Odvolací súd ďalej uvádza, že vnútorné presvedčenie súdu (ako výsledok hodnotenia dôkazov) by sa totiž malo vytvárať na základe starostlivého uváženia a zhodnotenia dôkazov jednotlivo, aj v ich komplexnosti tak, aby vychádzalo z pravidiel formálnej logiky. Kontrola výsledku hodnotenia dôkazov, ku ktorým dospel súd, sa uskutočňuje najmä prostredníctvom inštitútu odôvodnenia rozsudku upraveného v ustanovení § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku, pričom súd má povinnosť dbať na tom, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé a vyhovujúce najmä základnej požiadavke preskúmateľnosti. V posudzovanom prípade súd prvej inštancie v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie dokazovaním riadne zistil skutkový stav veci, aplikoval naň správny predpis a svoje rozhodnutie postačujúco a presvedčivo odôvodnil. Okolnosti namietané žalobcom v odvolaní nemajú za následok úvahu odvolacieho súdu, ktorá by nebola zhodná s v napadnutom rozhodnutí prezentovanou úvahou súdu prvej inštancie.

37. V prejednávanej veci súd prvej inštancie posudzoval opodstatnenosť žaloby ako aj vzájomnej žaloby, pričom spornou a odvolaním nastolenou otázkou bola skutočnosť, či žalobca je zodpovedný za škodu vzniknutú žalovanou chorobou z povolania. K odvolacej námietke žalobcu, že súd prvej inštancie dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam ohľadne nepreukázania liberalizačných dôvodov u žalobcu, odvolací súd uvádza, že závery súdu prvej inštancie o tejto otázke považuje za dostatočné. Závery dokazovania v preskúmanom prípade tak jednoznačne svedčia o tom, že žalovaná bola počas vykonávania práce u žalobcu vystavená dlhodobej nadmernej a jednostrannej záťaži svalstva horných končatín, čo spôsobilo vznik choroby z povolania a žalobca nepreukázal naplnenie podmienok pre úplnú a čiastočnú liberalizáciu zodpovednosti. Odvolaciemu súdu tak nezostávalo nič iné, len konštatovať, že nie je možné vyhodnotiť odvoláciu argumentáciu žalobcu vo vzťahu k pochybeniu súdu prvej inštancie v skutkových zisteniach za dostatočnú.

38. Výsledky dôkaznej verifikácie všetkých právne relevantných dôkazných prostriedkov, ktoré boli potrebné k zisteniu skutkového stavu a vyplývajú z obsahu spisu, viedli k naplneniu podmienok pre aplikáciu ustanovenia § 195 ods. 4, 5 Zákonníka práce, keďže poskytovali bezpečne zistený skutkový stav, ktorý bolo možné podriaďiť pod uvedené hmotnoprávne pravidlo. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že v preskúmanom prípade dôvody liberalizácie zodpovednosti žalobcu neboli naplnené. Preto je žalobca zodpovedný za vznik choroby z povolania žalovanej. Súd prvej inštancie správne právne vec posúdil.

39. V súvislosti s prejavom nespokojnosti žalobcu s preskúmaným rozsudkom odvolací súd poukazuje na stabilnú rozhodovaciu činnosť Ústavného súdu SR, podľa ktorej nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok (napr. II. ÚS 4/97, II. ÚS 3/97). Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a bez znakov arbitrárnosti (napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05, I. ÚS 140/2017). Žalobca v odvolaní vychádza z odlišných skutkových záverov, než súd prvej inštancie a robí z vykonaných dôkazov vlastné právne závery týkajúce sa nárokov uplatnených žalobou a nárokov uplatnených žalovanou. Odvolacie námietky žalobcu ohľadne nesprávnych skutkových zistení a právnych záverov konštatovaných súdom prvej inštancie vyhodnotil odvolací súd za nenáležité.

40. Odvolací súd v prejednávanej veci dospel k záveru, že odvolacie dôvody uvádzané žalobcom nie sú naplnené.

41. Ďalšie odvolacie argumenty žalobcu odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej za nerozhodné. I podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku strany, ktorá ju nastolila. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty strán (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Na ďalšiu argumentáciu žalobcu zachádzajúcu do nadbytočných detailov, už nespôsobilú ovplyvniť posúdenie veci, teda odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

42. Vo vzťahu k výroku o nároku na náhradu trov konania žalobca v odvolaní neuviedol žiadne zdôvodnenie. Nakoľko odvolací súd považuje preskúmaný rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej za vecne správny, keď žalobca žiadnym relevantným spôsobom správnosť výroku o nároku na náhradu trov konania v rozsudku súdu prvej inštancie vychádzajúceho z tzv. zásady úspechu nespochybnil (v prípade ktorého ani odvolací súd nezistil žiadne zjavné dôvody jeho nesprávnosti), nie je jeho odvolacia námietka opodstatnená.

43. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa ustanovenia § 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku z dôvodu vecnej správnosti potvrdil.

44. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovení § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 v spojení s ustanovením § 396 ods. 1 Civilného sporového poriadku, pričom v odvolacom konaní úspešnej žalovanej priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v plnom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie osobitným uznesením po právoplatnom skončení veci.

45. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).